

Η Κως κατοικήθηκε ήδη από τους προϊστορικούς χρόνους σύμφωνα με τα ευρήματα που ανακαλύφθηκαν στην σπηλιά Άσπρη Πέτρα στο ύψωμα Ζηνί της Κεφάλου.

Η συστηματική μελέτη και έρευνα που εμπλουτίστηκε με νέες ανακαλύψεις τοποθέτησε τα ευρήματα αυτά στην πρώιμη εποχή του χαλκού που χαρακτηρίζεται ως πρωτοελλαδική (2900-2100 π.Χ.). Τότε σημειώθηκαν μεγάλες μετακινήσεις των Πελασγών σε ολόκληρη τη ελληνική Χερσόνησο, το Αιγαίο Πέλαγος, έως την Μικρά Ασία και την Κύπρο. Στην πόλη της Κω η πρώτη εγκατάσταση κατοίκων υπολογίζεται περίπου 2300-2000 π.Χ. υφιστάμενη συνέχεια μια σταθερή επέκταση και δεχόμενη τις επιδράσεις τόσο του μινωικού όσο κυρίως και του μυκηναϊκού πολιτισμού που άφησε πίσω του σημαντικά κατάλοιπα (1600-1150 π.Χ.).

Μετά τον Τρωικό Πόλεμο, στον οποίο η Κως με τα κοντινά νησιά συμμετέχει με τριάντα πλοία, αρχίζει η λεγόμενη "κάθοδος των Δωριέων Ηρακλειδών" που απεικονίζουν τα νησιά και τις Μικρασιατικές ακτές.

Σύμφωνα με την επικρατούσα άποψη οι νέοι αυτοί κάτοικοι της Κω είχαν κατά πάσα πιθανότητα προέλευση από τον χώρο της Αργολίδας. Κατά τον 7ο-6ο αιώνα, η Κως από κοινού με τις πόλεις Κνίδο και Αλικαρνασσό στη Μικρά Ασία και Ιαλυσό, Κάμειρο και Λίνδο από τη Ρόδο, σχημάτισαν ένα Δωρικό Συνασπισμό που αποκλήθηκε "Δωρική Εξάπολις" και είχε ως ενωτικό κέντρο το ναό του Τριοπίου Απόλλωνος κοντά στην Κνίδο. Η αμφικτιονία αυτή είχε θρησκευτικό, οικονομικό και πολιτικό χαρακτήρα.

Κατά το 500 π.Χ. περίπου η Κως υποτάχθηκε στους Πέρσες και αναγκαστικά κατά τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας (480 π.Χ.) συμμετείχε από κοινού με τις άλλες υποταγμένες ελληνικές πόλεις της Μικράς Ασίας και τα νησιά στο πλευρό των Περσών. Ύστερα ωστόσο από την ελληνική επικράτηση στους Περσικούς Πολέμους και την απομάκρυνση του περσικού κινδύνου η απελευθερωμένη Κως εντάχθηκε στην Αθηναϊκή συμμαχία.

Το νησί παρουσίασε μια σταθερή ανάπτυξη χάρη στα πλούσια εδάφη, στο εμπόριο και την ναυτιλία ενώ άνθησαν τα γράμματα, οι τέχνες, οι επιστήμες και κυρίως η ιατρική. Εκείνη την περίοδο γεννήθηκε στην Κω ο πατέρας της ιατρικής Ιπποκράτης (460-377 π.Χ.), γόνος οικογένειας περίφημων ιατρών, ο οποίος ύστερα από πολλά ταξίδια, συλλογή στοιχείων και μελετών επέστρεψε στο νησί όπου ίδρυσε και δίδαξε στην Ιατρική του Σχολή. Τα επιστημονικά του συγγράμματα τα οποία αποτελούν αντικείμενο μελέτης έως σήμερα είναι γνωστά με τον τίτλο "Ιπποκρατική Συλλογή". Κατά τον Πελοποννησιακό Πόλεμο η Κως υπέστη και αυτή τις συνέπειες των πολιτικών ανταγωνισμών και τριβών με συνέπεια τις διαδοχικές μεταπηδήσεις στις αντίπαλες συμμαχίες.

Το 332 π.Χ. και ύστερα από μια σύντομη περσική κατοχή η Κως απελευθερώνεται από τον Μέγα Αλέξανδρο. Στην Ελληνιστική Περίοδο το νησί ανήκε στο κράτος των Πτολεμαίων και κατά την περίοδο της συγκρούσεως Ρωμαίων και Φιλίππου Ε' υποστήριξε τον δεύτερο ενώ υπέστη και τις ληστρικές επιδρομές του Μιθριδάτη (88 π.Χ.). Από το 82 π.Χ. η Κως αποτέλεσε Ρωμαϊκή επαρχία. Κατά τους Βυζαντινούς Χρόνους γνώρισε μια νέα περίοδο ακμής όταν έγινε έδρα επισκόπου, ενώ υπέστη σημαντικές καταστροφές τόσο από επιδρομές (Σαρακηνοί 11ος αι.) όσο και από σεισμούς με χειρότερο εκείνον του 553. Το νησί

πέρασε για λίγο στον διαδοχικό έλεγχο των Βενετών, Γενοβέζων για να καταλήξει το 1315 στους Ιππότες του Τάγματος του Αγίου Ιωάννη, οι οποίοι οικοδόμησαν και ισχυρά φρούρια σε μια προσπάθεια να διασφαλίσουν την κατοχή του απέναντι στην τουρκική απειλή. Τελικά το 1523 ύστερα από προηγηθείσες ανεπιτυχείς προσπάθειες η Κως κατελήφθη από τους Τούρκους. Η τουρκική κυριαρχία διατηρήθηκε έως το 1912 οπότε στα πλαίσια του Ιταλοτουρκικού Πολέμου που διεξήχθη στη Λιβύη, οι Ιταλοί ως αντιπερισπασμό κατέλαβαν τα Δωδεκάνησα. Η ιταλική κατοχή διήρκησε μέχρι το 1943 οπότε μετά την παράδοση της Ιταλίας και την συμπαράταξη της με τους Συμμάχους, γερμανικά στρατεύματα αποβιβάστηκαν από θαλάσσης και αέρος και κατέλαβαν την Κω στις 3 Οκτωβρίου. Με το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου επακολούθησε την διετία 1945-1947 Βρετανική κατοχή μέχρι την Ενσωμάτωση της Δωδεκανήσου στην Ελλάδα το 1948.